

ת"פ 41910/07/16 - מדינת ישראל נגד א כ (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 41910-07-16 מדינת ישראל נ' כ(עציר)

בפני
בעניין:
כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל
באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד דן כהן

המאשימה

נגד

א כ (עציר) - הובא
וע"י עו"ד גיא עין-צבי

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [להלן: "חוק העונשין"].

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, היו הנאשם ו' כ (להלן: "המתלוננת") נשואים, ולהם שני ילדים שנולדו בשנים 2013 ו- 2016.

ביום 15.7.16, בשעה 22:30 לערך, בעודם בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו נטלה המתלוננת כוס זכוכית משולחן המטבח, שהכילה לימונדה, ושפכה אותה על הנאשם.

בעקבות כך, נטל הנאשם סכין שאורך להבה 8 ס"מ, אחז במתלוננת בכוח כדי שלא תוכל לברוח, וכופף אותה עם גבה אליו. הנאשם החל לדקור את המתלוננת באמצעות הסכין פעמים רבות, בחלק העליון והתחתון של הגב, בשכמות, בכתפיים, בצוואר, בידים, בחלק האחורי של הראש ובאוזן. במהלך הדקירות נשברה הסכין. לאחר מכן נשך הנאשם את המתלוננת באפה במשך מספר שניות, ומיד לאחר מכן הרפה את אחיזתו ממנה.

הנאשם ביצע את המעשים האמורים במתלוננת, בעוד ילדיהם נמצאים בבית, כשלאחר האירוע נכח בנם י.כ., יליד 2013, בסלון הבית עם הנאשם והמתלוננת, עד לבואה של המשטרה.

כתוצאה מריבוי מעשי הדקירות הובהלה המתלוננת לבית החולים, בהכרה ועם קשיי נשימה, שם אוחו פצעי הדקירה באמצעות סיכות והדבקה, והיא קיבלה זריקה נוגדת רעלים ואנטיביוטיקה, בשל הנשיכה באפה.

אחת הדקירות בגבה של המתלוננת חדרה לריאות וגרמה לה לחזה אוויר, שהצריך הכנסת נקז לחזה לצורך ניקוז כ- 200 סמ"ק דם.

המתלוננת אושפזה בבית חולים למשך 3 ימים.

תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם כבן 34, פרוד כעת מאשתו המתלוננת, ומאז מעצרו אינו מצוי בקשר עימה או עם ילדיו. הנאשם גדל במשפחה המקיימת אורח חיים דתי ותיאר, כי לאורך השנים גדל בתחושת בדידות ומחסור, אם כי מאז מעצרו חזר לקיים קשר עם אחיו המהווים עבורו גורם תמיכה.

הנאשם בוגר 12 שנות לימוד וסיים לימודי הנהלת חשבונות, שירת שירות צבאי מלא - בתחילה כחייל קרבי ובהמשך עבר לתפקיד פקידותי. לאורך השנים עבד באופן לא סדיר בתחומים שונים ונטה להחליף מקומות עבודה בתדירות גבוהה. טרם מעצרו עבד במשך חצי שנה כמחסנאי במחסן תרופות.

נישא לאשתו לפני 5 שנים, לאחר היכרות של שנה וחצי. תאר כי גם טרם הנישואים היו ביניהם קשיים, ובהמשך נותקו היחסים עם משפחת אשתו לצד התרחקות שלו מאחיו, לתפיסתו מתוך רצון לגונן על אשתו. לאורך תקופה אשתו הציעה לו לפנות לטיפול, אך הוא סרב בתוקף, מתוך בושה.

באשר לעבירה, תאר הנאשם כי ברקע ויכוח שהחל סביב אלימות שנקט כלפי בנו (בגינה נפתחה חקירה) ביום שקדם לאירוע ומתיחות שנוצרה בינו לבין המתלוננת, כאשר המתלוננת איימה שיפרדו אם לא יפנה לטיפול. במהלך יום האירוע המתלוננת התעלמה ממנו, וכשהגיבה באלימות חש מושפל ומתוסכל והגיב באופן בלתי נשלט כשדקר אותה. הנאשם הביע תחושות בושה ועצב על הפגיעה במתלוננת ועל הפגיעה העקיפה בבנם, אשר היה עד לחלק מהאירוע.

הנאשם תיאר מתחים סביב חינוך הילדים, תלות ורצון לשמר את הקשר, תוך נקיטה בדפוס הימנעות מלהביע את רגשותיו, עד להתפרצויות אלימות כלפי המתלוננת, לעתים כתגובה להתנהגות אלימה מצדה. עוד מסר כי לא היו רגשות חיבה ביניהם, ומאז המעצר נותק הקשר עמה ועם ילדיו. טרם גובשו הסכמות ביניהם בבית-משפט לענייני משפחה, והנאשם הביע רצון לסיים את כל ההליכים.

המתלוננת, כבת 28 שנים, מסרה לשירות המבחן שהאלימות החלה בתחילת ההיריון עם בנם הבכור ונמשכה לאורך השנים, כשמדובר באלימות פיסית וכלכלית, והיא ביקשה שיפנה לטיפול, אך הנאשם סירב. תיארה את הנאשם כאדם מופנם, ללא חברים, אשר התקשה להתייבב תעסוקתית, כשהקונפליקטים ביניהם היו סביב חלוקת המשאבים הכספיים, הרגלי ניקיון והיגיינה, התנהגותו כלפיה וכלפי בנם הבכור. טרם נישואיה ובהשפעתו ניתקה את קשריה עם משפחתה, ובהמשך גם ניתקה קשרים חברתיים. תיארה בנוסף אווירה של פחד שאפיינה גם את הקשר עם בנם הבכור.

לדבריה, חודש לאחר מעצרו הנאשם הקפיא את חשבון הבנק המשותף, והיא נאלצה לבקש עזרה

מגורמי הרווחה, מקום עבודתה ושכנים, עזרה בה מסתייעת גם היום.

מסרה, שפצעה הפיזיים הגליו ונותרו צלקות. תיארה סיוטים בלילות בעקבות הדקירות והביעה חשש מפני הנאשם ומהיום בו ישתחרר, על רקע התלות שאפינה את הקשר ביניהם והצורך בשליטה. כיום מטופלת במרכז "דולב" לטיפול באלימות, ובנה מקבל טיפול פסיכולוגי בעקבות האלימות אליה היה חשוף וקשייו הרגשיים בעקבות כך.

משיחה עם הנאשם במהלך תקופת המעצר עלה, כי ביצע מספר ניסיונות אובדניים, אשר נבעו מקריאה לעזרה, לדבריו ללא כוונה לסיים את חייו. נכון לזמן כתיבת התסקיר (מאי 2017), הוא נמצא באגף טעוני השגחה, מציאות המעניקה לו תחושת ביטחון, הוא נפגש עם עו"ס האגף ומביע נכונות להשתלב בטיפול. הוצע לו לעבור לאגף אחר, גם על מנת לבחון השתלבות בטיפול ייעודי (בהתאם ליתרת מאסרו), כשבמקביל החל כבר להשתתף בקבוצה לתיעול כעסים אחת לשבוע.

לאור ההתרשמות מדפוסי תלות ואובססיה במהלך נישואיו למתלוננת, גם כיום קיימים קשיים בראיית המורכבות ותפיסותיו הנוקשות. לאור העובדה שהביע רצון להשתלב בטיפול במסגרת שב"ס, מתרשם שירות המבחן כי הנאשם זקוק לטיפול אינטנסיבי בתחום האלימות, טיפול אשר עשוי להפחית את הסיכון. הומלץ כי עונשו יגזר למאסר למשך זמן אשר יאפשר שילובו בטיפול ייעודי בתחום האלימות הזוגית במסגרת שב"ס.

ראיות לעונש

ראיות מטעם התביעה

4. ב"כ המאשימה הגישה את צילומי המתלוננת עם אשפוז (1/ת) ודו"ח רפואי (1/תא').

5. הוגש תסקיר נפגעת עבירה (וכן השלמה, בעקבות הבהרות שנתבקשו על-ידי הסניגור) ממנו עולה תמונה עצובה של אישה אינטליגנטית ומפוכדת, הסובלת, להערכת עורכת התסקיר, מתסמונת פוסט-טראומטית. כשתיארה את המעשים נושא כתב-האישום מסרה, שחשה סכנה ממשית לחייה ולחיי הילדים, תחושה המלווה אותה בכל צעד בחיי היומיום מאז. להתרשמות עורכת התסקיר, התקיפה הקשה יצרה נזקים קשים בכל הרבדים של חייה, כשהסימפטומים הפוסט-טראומטיים משפיעים על התחום הרגשי, הפיסי, הבינאישי, התפקודי והכלכלי. המתלוננת חיה במצב תמידי של חרדה על רקע העובדה שמבחינתה הסכנה לא חלפה והנאשם מבקש להביא למותה ולא ירפה ממנה. חרף האמור, היא משקיעה מאמצים רבים לשקם את חייה ואת חיי ילדיה בכל המישורים. להערכת עורכת התסקיר, האיזון העדין בתוכו היא מתנהלת עלול להיות מופר עקב כל טלטלה, ולו קלה, ולהביא לקריסה של כל מה שהצליחה להשיג. על כן מומלץ המשך טיפול אינטנסיבי לה ולילדיה, ולהשית על הנאשם פיצוי אותו ניתן יהיה להפנות לשיקומה.

ראיות מטעם ההגנה

6. מטעם ההגנה הוגש דו"ח רפואי ממד"א (נ/1) ממנו עולה כי עם הגעתם לזירה, המתלוננת היתה בהכרה מלאה עם קושי קל בנשימה.

כן הוגש מכתב מבא-כוחו של הנאשם בבית-משפט לענייני משפחה ממנו עולה, כי הנאשם והמתלוננת הגיעו להבנות ועורכי-הדין מחליפים ביניהם טיוטות להסכם שיוצג לפני בית-המשפט (נ/2), עדכני ליום 14.9.17).

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה טען כי הפגיעה בערך החברתי חמורה כתוצאה מאלימות קשה שהסבה לסבל גופני ונפשי למתלוננת.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה טען, כי מדובר בהתלקחות של אירוע ספונטני, אשר החל מויכוח, וכתוצאה מהשלכת כוס לעברו, הנאשם הגיב באופן לא מידתי, חזר ודקר את המתלוננת, נשך את אפה - כשבנם של בני הזוג היה עד למצבה של אימו לאחר האירוע. הנאשם תקף את המתלוננת ופצע אותה במקומות קריטיים ורק במזל לא נגרמה תוצאה חמורה יותר. אחת הדקירות הצריכה הכנסת נקז, ואשפוז של המתלוננת נמשך 3 ימים. הרקע להתנהגות האלימה מפורט בתסקיר.

עוד הפנה לתסקיר נפגעת העבירה ממנו עולה כי המתלוננת סובלת מתסמונת פוסט טראומתית, נותרו צלקות ויש לה קושי בהליכה למרחקים, תחושת פחד והביעה חשש אמיתי לחייה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנאשם נעדר עבר פלילי, אם כי עולה התנהלות אלימה במשך השנים. לא קיימת המלצה שיקומית לגביו, כשהנאשם ממוקד ברגשות הדחייה שחווה וקיים בו קושי לוויסות דחפים תוקפניים, ולגישתו, נשקפת מהנאשם מסוכנות אמיתית כלפי המתלוננת. חרף האמור, יש לזקוף לטובתו את לקיחת האחריות בבית-המשפט ואת עוגמת הנפש שחסך למתלוננת.

ב"כ המאשימה טען למתחם ענישה שנע בין 10 ל- 13 שנות מאסר, ועתר למקם את העונש בשליש התחתון של המתחם, לצד מאסר על תנאי ופיצוי הולם ומשמעותי.

8. הסניגור לא חלק על חומרת האירוע במהלכו התלקח פרץ של אלימות מהנאשם, ללא תכנון, לאחר שצבר כעסים על רקע תחושות קשות איתן הסתובב במשך תקופה ארוכה.

ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר ממנו ביקש ללמוד, כי להבדיל מהמתלוננת, הנאשם מודע לחלקו במערכת הזוגית, אשר לא היה קשר בריא מתחילתו, לכך שהתבייש להתגייס לטיפול ונעדר בזמנו כל גורם תמיכה.

באשר לאירוע - הטריגר לכאורה היה השלכה של כוס המשקה לעברו והתגובה שלו הייתה רגשית מאד וספונטנית. הנאשם הפסיק כשהמתלוננת אמרה לו שהיא אם ילדיו, וכשיצא מהאמוק הזדעזע בעצמו ממעשיו. הסניגור ביקש לשכנע, כי מרבית הפגיעות במתלוננת שטחיות, כשלפי דו"ח מד"א (נ/1) הדימום היה קל, בהמשך בוצע איחוי פצעים, המתלוננת היתה בהכרה, הוכנס נקז חזה - אך לא בוצעה כל פעולה ניתוחית. האשפוז ארך 3 ימים בלבד.

לאחר שהנאשם התעשת, ובמהלך חקירתו במשטרה, לקח אחריות מלאה על מעשיו. הסניגור הזכיר את מצבו הנפשי הקשה במעצר, כשכיום הוא נמנע מכל נסיון ליצור קשר עם המתלוננת וילדיו, ומבין שיוכל ליצור קשר עם ילדיו בעתיד רק לאחר התערבות גורם טיפולי. כפי שעולה מהמכתב שהוגש (נ/2), הנאשם והמתלוננת נמצאים בהליך לחלוקת הרכוש, כשלטענת הנאשם הוא וויתר כמעט על כל רכוש שברשותו, וביקש להתחשב בכך לעניין הפיצוי.

באשר לתסקיר נפגעת העבירה, הסניגור ביקש להעמיד דברים על דיוקם באשר לנזק שנגרם למתלוננת וטען כי ישנם נושאים שראוי היה לבררם, כשהמתלוננת העצימה אותם (כגון תיאוריה בדבר אלימות כלכלית מצד הנאשם).

ב"כ הנאשם טען למתחם ענישה שנע בין 4 ל- 10 שנות מאסר. הנאשם נטל אחריות מלאה, והודה במשטרה. אביו של הנאשם, כבן 77, חולה ומטופל על ידי אמו, ויש להתחשב גם במצבם. על כן, עתר לקבוע את העונש ברף התחתון של המתחם.

9. בדברו לבית המשפט, מסר הנאשם את דבריו בהתרגשות ותיאר, כי עושה חשבון נפש עם עצמו מעל לשנה, ביום ובלילה, מבין את הכעס עליו ומצטער ומתבייש במה שעשה. ברור לו שאכזב את אשתו, את הילדים, את הוריו ואת המשפחה המורחבת. הוסיף, שבתחילת המעצר ביקש לעבור טיפול, הביע צער על כך שלא הבין זאת לפני כן, וכי הוא והמתלוננת היו צריכים לעצור את הקשר ביניהם, אולי עוד לפני שהתחיל. עוד תיאר את געגועיו לילדיו, עימם לא נמצא בקשר מעל לשנה, לא ברור לו אם יהיה איתם קשר בעתיד - חשש שהוא עונש בפני עצמו. מסר, כי אין לו כל כוונה לפגוע במתלוננת, הסכם גירושין אמור להיחתם, לאחריו יוותר חסר כל. הוא מעוניין לשקם את עצמו, לצאת אדם טוב יותר מהמאסר ולהקים משפחה מחדש. סיים באמירה שמגיע לו עונש, אך ביקש את רחמי בית-המשפט.

דין והכרעה

10. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. הנאשם במעשיו פגע פגיעה קשה בבטחונם האישי והפיסי של מי שאמורים להיות היקרים לו מכל, ובתחושת המוגנות של אשתו דאז וילדיו בביתם-מבצרם. לאחר שהנאשם חזר ודקר את אשתו על רקע יכוח שהסלים, נאלץ בנו של הנאשם לחזות באימו הפצועה עד שהגיעו כוחות מד"א לפנותה לבית-

החולים. האלימות הקשה והתוצאות הפיסיות והנפשיות מביאות לכך, שהמדובר בפגיעה בעוצמה גבוהה בערך החברתי המוגן של שימור קדושת התא המשפחתי.

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין, עולה, כי לכאורה האירוע מגלם התלקחות ספונטנית, אך מהתסקיר ניתן ללמוד על כך שהנאשם צבר כעסים, בין בני-הזוג עלו מתחים תמידיים, והוא סירב ללכת לטיפול. הטריגר בדמות השלכת הכוס הביאה להתפרצות אלימה במהלכה נטל הנאשם סכין, ודקר את אשתו כאחוז אמוק, פעמים רבות, בחלקים שונים של גופה, עד שבמהלך הדקירות נשברה הסכין(!). כאילו לא די במעשים מזעזעים אלו, הנאשם התנפל על המתלוננת באופן אכזרי בכך שנשך את אפה, ורק לאחר מכן הרפה אחיזתו ממנה.

כפי שעולה מעובדות כתב האישום, מתסקיר נפגעת העבירה, מצילומי המתלוננת (ת/1), ומגיליון השחרור מבית החולים (ת1א), נראה כי הנאשם דקר את אשתו במקומות קריטיים, כשאך בנס לא הסתיים האירוע באסון של ממש.

ואכן, למרבה המזל, המתלוננת לא נזקקה להתערבות ניתוחית מאסיבית, אלא להחדרת נקז בלבד ושחררה מבית-החולים לאחר 3 ימים. מתסקיר נפגעת העבירה עולות השלכות הפגיעות הפיסיות על התפקוד היומיומי של המתלוננת, אך בעיקר עולה תמונה קשה לגבי הצלקות הנפשיות שנתרו. המתלוננת חיה בחרדה מתמדת לאחר שחשה כי עמדה בפני סכנת חיים, והיא זקוקה למשאבים וכוחות רבים כדי לשקם את עצמה ואת בנה.

מכלול הנסיבות מעלה, כי המדובר באירוע אלימות בתוך המשפחה המצוי ברף חומרה גבוה, כשאך בנס לא נגרמו פגיעות קטלניות.

13. בפסיקת בית-המשפט העליון עולה מסר ברור בדבר הצורך בענישה מוחשית למי שמעז לנהוג בבריונות ובאכזריות כלפי מי שאמורים להיות לו היקרים מכל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפלייט העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבות

האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה... (ראו: ע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל [11.10.07], פסקה 7).

וכן:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של תופעת האלימות בין בני זוג ועל הצורך להחמיר בענישה במקרים אלו ... זוהי אלימות הפוצעת לא רק את הגוף אלא גם מנתצת את הרקמה הדקה והחשובה כל כך של אמון וביטחון במרחב האישי. חומרתה היתרה של אלימות זו מחייבת כי גם הענישה בגינה תהיה מחמירה (ראו: ע"פ 4221/13 ואנונו נגד מדינת ישראל [26.3.15], פסקה 12).

14. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירות, הכוללות דקירות חוזרות בסכין בכל חלקי גופה של המתלוננת ונשיכת אפה בעוד ילדי בני הזוג בבית, העובדה שבנה של המתלוננת היה עד לחלקים מהאירוע ולמצבה של אימו, והנזקים הפיסיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת.

15. עינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ 5500/13 פלוני נגד מדינת ישראל [6.11.14] (הוגש הן על-ידי התביעה, הן על-ידי ההגנה). המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) ומעשה פיזיות ברשלנות תוך נהיגת רכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, כשעסקין באירוע אלימות קשה של בעל כלפי אשתו הכולל מימד מובהק של תכנון. בעיצומו של הליך משפטי בין בני זוג, נהגו המערער והמתלוננת להיפגש בחניית מרכול על-מנת למסור את בנם לידי ההורה האחר במסגרת הסדרי ראייה. לאחר שנודע למערער כי המתלוננת הגישה נגדו תביעה העוסקת במשמורת ובמזונות הקטין, התמלא בזעם כלפיה והצטייד בשני סכיני קומנדו כדי לפגוע בה. בשעות הערב של אותו יום, בעת שנפגשו בחנייה ובעוד המתלוננת חוגרת את הקטין ברכבה, המערער החל לדקור אותה דקירות רבות בחלקי גופה השונים, והכה אותה באגרופים בראשה, בבעיטות ובטריקת הדלת על גופה. המתלוננת נותרה פגועה ומדממת, אז נטל המערער את הקטין מהרכב ולקח אותו לרכבו. המתלוננת ניסתה להזעיק עזרה, המערער התניע את רכבו ונסע לכיוונה, עד אשר פגע בה מאחור בעוצמה רבה, המתלוננת הוטחה במכסה המנוע ובהמשך נפלה על הכביש. המערער נמלט מהמקום כשהוא נוהג ברכבו ללא אורות, בפראות ובמהירות ונעצר רק לאחר שבוצעה חסימה בכביש. כתוצאה ממעשיו של המערער, אושפזה המתלוננת למשך 5 ימים.

המערער ללא עבר פלילי, בעל עבר תעסוקתי למופת, שיתף פעולה, נטל אחריות והסביר כי פעל מתוך זעם וכעס.

נקבע מתחם ענישה שנע בין 7 ל- 13 שנות מאסר, והושת עליו עונש של 9 שנות מאסר.

ערעור על חומרת העונש נדחה.

ע"פ 8063/16 **מדינת ישראל נגד קלביחו** [26.9.17] - עניינו במשיב, יליד 1961, אשר הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, כשכתב-האישום המקורי ייחס לו ביצוע עבירה של נסיון לרצח. המשיב והמתלוננת היו נשואים כ- 25 שנים, התגרשו כשנתיים לפני האירוע, וניהלו יחד מפעל, כשעלו ויכוחים ביניהם על רקע קשיים כלכליים. במהלך נסיעה של השניים למפעל החל ביניהם ויכוח ובהמשך היום יצאה המתלוננת אל רחבת הכניסה. המשיב נטל פטיש שהיה במקום והלם באמצעותו בחוזקה, מספר פעמים, בראשה של המתלוננת בעודה עומדת. המתלוננת נפלה על הקרקע בעוד המשיב ממשיך להלום בראשה. פועל אשר שמע את זעקותיה של המתלוננת הגיע אל המקום, כאשר המשיב חדל ממעשיו רק לאחר שהפועל צעק לעברו. המתלוננת הובהלה לבית חולים כשהיא מדממת מראשה והכרתה מעורפלת, נגרמו לה נזקי גוף רבים, והיא אושפזה למשך שבוע.

המשיב, נעדר עבר פלילי, הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי במהלך מאסרו; חוות-דעת פסיכיאטרית העלתה כי הוא מקבל טיפול תרופתי על רקע מצבי דכאון לאחר הפרידה מהמתלוננת, וזקוק למעקב פסיכיאטרי וגמילה מאלכוהול.

בית-משפט מחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 4 שנים וחצי לבין 9 שנים, והושתו עליו 5 שנות מאסר. בית המשפט העליון החמיר את העונש לשש שנים ומחצה, כשצוין שהמתלוננת סובלת מנזק פיזי קבוע, ומנזקים נפשיים כבדים.

ע"פ 4221/13 **ואנונו נגד מדינת ישראל** [26.3.15] - (הוגש על-ידי התביעה), עניינו במערער שהורשע על יסוד הודאתו בכתב-אישום מתוקן בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בכך שהטיח אבן בראשה של גרושתו ואם בתו, ודקר אותה דקירות רבות בגופה באמצעות מברג. בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 6 ל- 13 שנות מאסר, והשית על המערער 10 שנות מאסר. למערער הרשעה אחת שגם היא עניינה באלימות כלפי המתלוננת.

ערעור על חומרת העונש נדחה, תוך שצוין כי האלימות שנקט בה המערער הייתה אלימות מפליגה בחומרתה, בכך שדקר את המתלוננת באזורים רגישים של הגוף - בראש ובפלג הגוף העליון, זאת על אף תחינותיה שיחדל, וחרף דפיקות השכנים שנשמעו לזעקותיה, כשאלימות קשה זו הותירה במתלוננת צלקות גופניות ונפשיות.

ע"פ 7028/15 **פלוני נגד מדינת ישראל** [6.11.16] - (הוגש על-ידי התביעה). המערער הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, כאשר כתב-האישום בנוסחו המקורי ייחס לו ביצוע עבירה של נסיון רצח. על רקע חילוקי דעות בין המערער למתלוננת, שהייתה פרודתו בעת האירוע, לאחר 46 שנות נישואין, היכה המערער את המתלוננת במשקולת ברזל בראשה ודקר אותה בסכין מטבח גדולה בכל חלקי גופה. למתלוננת נגרמו חבלות חמורות של פצעים, חתכים ושבר באף, תוך סכנה לחייה.

הוסכם כי התביעה תעתור לעונש של 8 שנות מאסר, נקבע מתחם ענישה שנע בין 7 ל- 8 שנות מאסר, והושת עונש של 8 שנות מאסר ופיצוי גבוה. בית המשפט העליון הפחית את העונש ל- 7 שנות מאסר בפועל, לאור גילו המתקדם של המערער (74), עברו הנקי, קיומן של בעיות נפשיות והעובדה ששילם את מלוא הפיצוי.

16. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, אם כי ברובם חמורים יותר, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 6 - 10 שנות מאסר בפועל.

17. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין.

18. הנאשם נעדר עבר פלילי, והוא נטל אחריות על מעשיו עוד בשלב החקירה במשטרה, ומאוחר יותר דבק בעמדה זו, כך שהמתלוננת לא נאלצה להעיד בבית-המשפט. נראה, כי לאחר שהתעשת, הנאשם מביע תחושות של חרטה, בושה וצער על מעשיו, ומביע תובנה לכך שהוא זקוק לטיפול ואף שולב במספר תוכניות טיפול במהלך מעצרו. התנהלותו במעצר מעידה על המצוקה הנפשית בה הוא נתון. הוצגו ראיות לכך שהליכי הגירושין בין בני הזוג קרובים לסיום, ותקווה אני כי בינתיים ההליכים אכן הסתיימו. עם זאת, מהתסקיר עולה, כי הנאשם עדיין אוחז בתפיסות נוקשות, כאשר הוא זקוק לטיפול אינטנסיבי בתחום האלימות, אשר עשוי להפחית את הסיכון הטמון בו.

19. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, הכרעתי היא, כי יש להטיל על הנאשם עונש המצוי מעט מעל לרף התחתון של מתחם העונש שנקבע, ולפיכך אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

מאסר בפועל בן 6 שנים ו- 6 חודשים אשר יימנה מיום מעצרו, 15.7.16.

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי על סך 40000 ₪, אשר יופקד במזכירות בית-המשפט עד ליום 1.8.18. ב"כ המאשימה יעדכן את המתלוננת אודות הפיצוי שנפסק וימסור את פרטיה למזכירות תוך 7 ימים.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב כסלו תשע"ח, 30 נובמבר 2017, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.